

sygn. akt: **IC 785/12**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 14 stycznia 2013 roku

Sąd Rejonowy w Zgorzelcu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Marek Tęcza

Protokolant Aneta Adamowicz

po rozpoznaniu w dniu 09 stycznia 2013 roku

w Z.

sprawy z powództwa (...)à r.l. z siedzibą w **Luxembourg**

przeciwko **P. S.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego **P. S.** na rzecz strony powodowej (...)à r.l. z siedzibą w **Luxembourg** kwotę **1.448,30 zł** (jeden tysiąc czterysta czterdzieści osiem złotych i trzydzieści groszy) z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 348,30 zł liczonymi od dnia 01 czerwca 2010 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 800, zł liczonymi od dnia 15 czerwca 2010 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 300, zł liczonymi od dnia 31 lipca 2010 roku do dnia zapłaty,

II. w pozostałym zakresie powództwo oddała,

III. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę **605, zł** (sześćset pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

sygn. akt: IC 785/12

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...)à r.l. w Luxembourg wystąpiła przeciwko P. S. z powództwem o zapłatę kwoty 1.548,30 zł z ustawowymi odsetkami od poszczególnych składowych kwot oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że na podstawie umowy cesji przejęła od firmy (...) + (...) sp. z o. o. prawa do wierzytelności wobec pozwanego z tytułu świadczenia usług związanych z zawartą umową abonamentową.

Nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 27 lutego 2012 roku w sprawie VI Nc-e (...) Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie uwzględnił powództwo. Następnie wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu przez pozwanego postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2012 roku Sąd Rejonowy w Lublinie stwierdził utratę mocy nakazu zapłaty w całości i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Zgorzelcu.

W odpowiedzi na sprzeciw strona powodowa podtrzymała swoje żądanie i stanowisko, w uzasadnieniu podając, że należności wynikają z faktur za usługi związane z umową abonamentową oraz z not karnych wystawionych zgodnie z regulaminem umowy o abonament w związku z niezwróceniem w terminie sprzętu po rozwiązaniu umowy z Canal + (...) sp. z o.o. w W.. Ponadto podniosła, że pozwany nie wykazał, że zwrócił sprzęt w terminie i nie przedstawił dowodów na powołane w sprzeciwie okoliczności.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym pozwany P. S. stwierdził, że nie jest nic dłużny stronie powodowej. Podniósł, że to Canal+ Cyfrowy nie wywiązał się z umowy wobec niego i to oni powinni oddać mu pieniądze, bowiem nie dotrzyмали warunków promocji, z której skorzystał. W toku postępowania przyznał, że zawarł z pierwotnym wierzycielem, czyli Canal+ (...) sp. z o.o. w W. umowę o abonament oraz umowę sprzedaży zestawu antenowego. Podniósł jednak, że operator zobowiązał się do wydania dekodera HD oraz telewizora marki LG o przekątnej 23 cale i dlatego wezwał go do wydania sprzętu, wyznaczając termin po upływie którego zastrzegł na swoją rzecz uprawnienie do rozwiązania umowy. Ponadto wskazał, że postanowienia umowy pozostają w sprzeczności z postanowieniami regulaminu, a w związku z brzmieniem art. 385 § 2 kc tak niejednoznaczne wzorce zastosowane w umowach należy tłumaczyć na korzyść konsumenta. Stwierdził, że przy zawarciu umowy nie otrzymał wymienionych w niej załączników, jak również nie miał możliwości zapoznać się z ich treścią, co w świetle przepisu art. 385³ pkt 4 kc, pozwala uznać takie postanowienia za niedozwolone. Zdaniem pozwanego obowiązek zapłaty kary umownej jest niedozwolonym zapisem umownym i dlatego nie wiąże pozwanego. Taki zapis ponadto, według pozwanego, został uznany za niedozwolony wyrokiem Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów i wpisany do Rejestru Klauzul Niedozwolonych pod numerem (...). Zdaniem pozwanego przyczyną rozwiązania umowy było nie wywiązanie się z umowy przez Canal+ Cyfrowy i dlatego niezasadne było naliczanie opłat z tytułu świadczonych usług, ponieważ pozwany nie mógł z nich korzystać. Na rozprawie ponownie potwierdził, że zawarł umowę w promocji Canal+ Cyfrowy, dokonał przy tym zakupu anteny, jednak niezasadnie domagano się od niego zwrotu telewizora i dekodera HD, których mu nie dostarczyli. Ta ostatnia okoliczność była podstawą jego decyzji o rozwiązaniu umowy. Przyznał, że w dniu zawarcia umowy otrzymał sprzęt wymieniony w niej, natomiast nie otrzymał telewizora i dekodera HD ponieważ wtedy w punkcie w B. nie było takich sprzętów. Ponieważ nie dostarczono mu telewizora i dekodera HD po pewnym czasie odłączył zestaw Canal+ Cyfrowy, zapakował i przechowywał w domu, a zawarł umowę na dostarczanie sygnału telewizji satelitarnej z Cyfrowym P.. Sprzęt oddał dopiero w sierpniu 2012 roku. Na kolejnym terminie rozprawy oświadczył, że przy zawarciu umowy zapłacił tylko za antenę i chyba 1, zł za telewizor oraz 0,50 zł za dekodery, które miały być mu dostarczone po zawarciu umowy. Otrzymał zwykły dekodery i moduł, natomiast mimo wezwań nie otrzymał telewizora, co było przyczyną odłączenia otrzymanego sprzętu i wypowiedzenia umowy. Pozwany przyznał ponadto, że po zamontowaniu sprzętu podłączył całość i przez jakiś czas korzystał z niego oglądając udostępnione programy. Stwierdził jednak, że nie uiścił żadnej opłaty za abonament, a sprzęt oddał w sierpniu 2012 roku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. S. 04 grudnia 2010 roku zawarł na minimalny okres 24 miesięcy umowę o abonament z Canal + (...) sp. z o.o. w W. i uiścił 1, zł opłaty aktywacyjnej. Umowa obejmowała pakiet Prestiżowy HD+ z opcją dodatkową M.. Na podstawie kolejnej umowy z tego samego dnia Canal+ (...) sp. z o.o. w W. zaoferował skorzystanie z możliwości dodatkowego odbioru wszystkich wybranych w pakiecie kanałów przy użyciu drugiego terminalu i odbiornika telewizyjnego oraz zestawu. Warunkiem prawidłowego odbioru programów w opcji Cyfra+ M. było posiadanie odpowiednich dwóch sprawnych terminali oraz anteny satelitarnej, dwóch odbiorników telewizyjnych i zestawu czyli dwóch modułów. Przy podpisaniu umowy P. S. otrzymał terminal nr (...), moduł główny nr (...), moduł dodatkowy nr (...) oraz antenę nr: (...). Prawo własności anteny P. S. nabył na podstawie odrębnej umowy zawartej tego samego dnia za kwotę 98, zł. Przy zawarciu umowy P. S. otrzymał rabat na ratę miesięczną w wysokości 50 % wartości pakietu przez okres 11 miesięcy oraz 100 % rabatu na abonamentową opłatę uzupełniającą. Wraz z egzemplarzem umowy oraz aneksami P. S. otrzymał ponadto regulamin umowy o abonament oraz załączniki, ponadto został poinformowany, że dekodery cyfrowy i moduły są własnością Canal+ (...) sp. z o.o. w W. i zgodnie z postanowieniami regulaminu zobowiązał się do zwrotu terminalu, modułu głównego oraz dodatkowego w terminie jednego miesiąca od wygaśnięcia lub rozwiązania umowy

pod rygorem zapłaty kary umownej w wysokości 300, zł. Ponadto na podstawie kolejnego aneksu R. zobowiązał się w przypadku rozwiązania umowy przed upływem okresu minimalnego, z jego winy, do zapłaty kary umownej w wysokości 800, zł oraz dodatkowej kary umownej i odszkodowania w przypadku zawarcia umowy najmu telewizora, bliżej określonych w takiej umowie.

dowód: odpis umowy o abonament nr (...) - 01 z 04 sierpnia 2009 roku wraz z aneksami (M. i R.) k. 25-28, regulamin umowy o abonament dla umów zawartych do 01 sierpnia 2010 roku k.44-48;

Po zawarciu umowy P. S. nie mógł zawrzeć umowy najmu telewizora oraz dekodera HD ponieważ brakowało w autoryzowanym punkcie Canal+ w B. tych sprzętów. Mimo to zainstalował otrzymany od Canal+ (...) sp. z o.o. w W. sprzęt w postaci zwykłego terminala oraz zakupionej anteny, którą za dodatkową opłatą zamontował mu pracownik autoryzowanego dystrybutora. P. S. korzystał z dostarczanego przez Canal+ (...) sp. z o.o. w W. sygnału telewizyjnego odbieranego dzięki terminalowi oraz antenie, jednak mimo dopominania się o zawarcie umowy najmu telewizora oraz dekodera HD z przyczyn leżących po stronie Canal+ (...) sp. z o.o. w W. do zawarcia takiej umowy nie doszło. W związku z czym 15 stycznia 2010 roku P. S. wystąpił z pismem do członka zarządu Canal+ (...) sp. z o.o. w W., w którym oświadczył, że domaga się dostarczenia telewizora oraz dekodera HD i oświadczył, że jest gotowy zapłacić należność za grudzień 2009 roku natomiast kolejnych faktur nie będzie płacił wobec nie dostarczenia mu telewizora i dekodera HD. Pismem z 01 lutego 2010 roku również skierowanym do członka zarządu Canal+ (...) sp. z o.o. w W. P. S. zażądał unieważnienia zawartej umowy i zwrotu wpłaconych przy jej zawarciu pieniędzy.

dowód: pismo pozwanego z 15 stycznia 2010 roku k. 53, pismo pozwanego z 02 lutego 2010 roku k. 54, oświadczenie pozwanego k. 55, 60;

Wobec braku opłat za abonament umowa została rozwiązana 31 maja 2010 roku i pismem z 10 czerwca 2010 roku P. S. został wezwany do zwrotu dekodera wraz z pilotem i przewodami oraz zestawem Cyfra+ M. do dowolnie wybranego autoryzowanego dystrybutora Cyfry+. Ponadto wezwano go do zwrotu telewizora i pouczone, że brak zwrotu sprzętu spowoduje naliczenie kary 300, zł za jego nieterminowy zwrot oraz 100, zł za opóźnienie zwrotu telewizora. P. S. został również zobowiązany do uiszczenia kwoty 348,30 zł tytułem opłat abonamentowych i 800, zł tytułem kary umownej za niedotrzymanie warunków akcji promocyjnej. Wobec braku zwrotu sprzętu ostatecznie obciążono go również karą umowną w kwocie 300, zł oraz 100, zł za opóźnienie zwrotu telewizora.

dowód: pismo Canal+ (...) sp. z o.o. w W. z 10 czerwca 2010 roku k. 51, pismo Canal+ (...) sp. z o.o. w W. z 12 lipca 2010 roku k. 52, oświadczenie pozwanego k. 55, 60;

(...) à r.l. w Luxembourgu jako cesjonariusz w dniu 30 marca 2011 roku zawarł ze spółką (...) + (...) sp. z o.o. w W. umowę sprzedaży wierzytelności, obejmującą m.in. wierzytelność zbywcy wobec P. S. w wysokości 1.548,30 zł z tytułu zapłaty kar umownych, którymi P. S. został obciążony na podstawie noty nr 5594880/KZF z dnia 16 lipca 2010 roku na kwotę 300, zł z terminem płatności 30 lipca 2010 roku i (...) O. z dnia 31 maja 2010 roku na kwotę 800, zł z terminem płatności 14 czerwca 2010 roku. Ponadto nabyta wierzytelność obejmowała należność na podstawie faktury nr (...) z dnia 17 maja 2010 roku na kwotę 448,30 zł z terminem płatności 31 maja 2010 roku. O powyższym przelewie został zawiadomiony pozwany.

dowód: umowa sprzedaży wierzytelności z 30 marca 2011 roku k. 19verte, zawiadomienie o przeniesieniu wierzytelności z 16 sierpnia 2012 roku k. 21verte, częściowy wykaz wierzytelności z 16 sierpnia 2012 roku k. 22;

P. S. sprzęt w postaci terminala nr (...), modułu głównego nr (...) i modułu dodatkowego nr (...) zwrócił do autoryzowanego dystrybutora Cyfry+ 18 sierpnia 2012 roku.

dowód: formularz zwrotu sprzętu z 17 sierpnia 2012 roku k. 57, oświadczenie pozwanego k. 55, 60;

Sąd zważył co następuje:

Powództwo jako uzasadnione co do 1.448,30 zł należało uwzględnić, oddalając ponad tą kwotę.

Strona powodowa swoje roszczenie wywodziła z art. 509 kc, dotyczącego umowy przelewu wierzytelności, a zgodnie z § 2 tego przepisu wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Pierwotny wierzyciel czyli Canal+ (...) sp. z o.o. w W. zawarł z pozwanym umowę o abonament, na mocy której zobowiązał się wynająć P. S. sprzęt w postaci terminala z wyposażeniem, umożliwiającą odkodowanie i odbiór programów wchodzących w skład pakietu Prestiżowy+. Umowa została zawarta na okres minimalny, w rozumieniu art. 6 § 1 regulaminu umowy o abonament, który został określony na 24 miesiące. Przez ten okres pozwany zobowiązał się uiszczać opłatę abonamentową zgodną z udostępnianą ofertą programową. Pozwany jednak poza opłatą aktywacyjną w wysokości 1, zł uiszczoną przy zawarciu umowy nie uiszczył należności za żaden z okresów rozliczeniowych trwania umowy. Okoliczności te były w sprawie bezsporne i potwierdzone przedłożonymi dokumentami w postaci odpisu umowy i regulaminu umowy o abonament. Ponadto pozwany na rozprawie sam przyznał, że nie płacił za abonament mimo, że korzystał z usług (...) + (...) sp. z o.o. w W. ponieważ zaraz po zamontowaniu anteny, którą nabył na własność podłączył sprzęt do swojego telewizora i oglądał udostępnione programy. Wobec powyższego sąd za uzasadnione uznał żądanie dotyczące zapłaty kwoty 348,30 zł z tytułu opłat abonamentowych, objętych fakturą nr (...) z dnia 17 maja 2010 roku. Bez wątplenia operator telewizji wywiązał się ze swoich obowiązków, bowiem dostarczył niezbędny sprzęt i udostępnił kanały, a pozwany korzystał z tego bowiem otrzymany sprzęt podłączył i przez pewien czas korzystał z udostępnionego sygnału.

Stosownie do treści art. 483 § 1 kc Canal + (...) sp. z o.o. w W. zastrzegł w art. 4 § 2 pkt. 7 regulaminu umowy o abonament, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania polegającego na opóźnionym zwrocie udostępnionego sprzętu do autoryzowanego dystrybutora operatora Cyfry+ nastąpi przez zapłatę określonej sumy pieniężnej, czyli kwoty 300 zł (kara umowna). Natomiast na podstawie aneksu do umowy (...) w art. 5 pkt. 1 zastrzegł, że w przypadku rozwiązania umowy z winy abonenta przed upływem okresu minimalnego, w tym przypadku przed upływem 24 miesięcy od zawarcia umowy, abonent który otrzymał rabat zapłaci operatorowi Cyfry+ karę umowną w wysokości 800, zł (kara umowna). Należy przy tym podkreślić, iż stosownie do art. 484 kc. w razie nienależytego wykonania zobowiązania kara umowna należy się wierzycielowi, w zastrzeżonej na ten wypadek wysokości, bez względu na wysokość poniesionej szkody. W toku postępowania sąd ustalił, że zaistniały przesłanki uzasadniające żądanie zapłaty obu kar umownych. Umowa została prawidłowo zawarta i operator wywiązywał się ze swoich obowiązków, natomiast aby rozwiązać umowę o abonament w myśl postanowień art. 8 § 1 regulaminu musiałoby dojść do istotnego naruszenia przez stronę obowiązków określonych w umowie, ponadto zgodnie z aneksem do umowy zawartej z pozwanym do rozwiązania opcji Cyfra+ M. konieczne było złożenie u autoryzowanego dystrybutora pisemnego oświadczenia o rezygnacji z tej opcji wraz z fizycznym zwrotem zestawu w postaci dwóch terminali (moduł główny i moduł dodatkowy). Jak wynika z oświadczenia pozwanego jedynym uchybieniem Canal + (...) sp. z o.o. w W. było niedostarczenie sprzętu w postaci telewizora, który umożliwiałby zawarcie umowy najmu telewizora oraz dekodera HD, który mógłby być pozwanemu oddany w najem. Z informacji podanych przez pozwanego wynika, że nie doszło do przekazania w najem telewizora (zawarcia umowy najmu) i dekodera HD z powodu ich braku w autoryzowanym punkcie w B., co najprawdopodobniej było skutkiem przeznaczenia zbyt małej ilości takich sprzętów do zaspokojenia potrzeb abonentów zawierających umowę ramach promocji. Jak wynika jednak z aneksu do umowy R. zawarcie umowy najmu telewizora było uprawnieniem (art. 8 pkt 1 aneksu R.), a nie obowiązkiem. Tym samym sąd uznał, że operator wywiązał się z umowy o abonament oraz Opcji Canal+ M., bowiem dostarczył sygnał oraz sprzęt umożliwiający odbiór tego sygnału na dwóch odbiornikach w ramach jednego gospodarstwa domowego, co potwierdził pozwany oraz zostało ustalone w oparciu o umowę o abonament wskazującą jaki sprzęt został pozwanemu wydany i potwierdzone zostało to formularzem zwrotu sprzętu, który pozwolił na zidentyfikowanie (poprzez numerację) sprzętów wydanych przy zawarciu umowy. Zgodnie z aneksem do umowy o abonament oraz regulaminu umowy o abonament w art. 3 pkt 4 ustalono, że warunkiem skorzystania z opcji M. jest posiadanie odpowiednich sprawnych dwóch terminali, anteny satelitarnej, dwóch odbiorników telewizyjnych i zestawu (wydanych pozwanemu modułów głównego i pomocniczego). Tym samym osoba zawierająca taką umowę

powinna dysponować w domu dwoma telewizorami i przynajmniej jednym terminalem, a operator w ramach promocji umożliwił wynajem dekodera HD i telewizora LG 23 cale, który po okresie umowy można by kupić za kwotę 0,50 zł brutto. Ponieważ pozwany nie posiadał drugiego telewizora (liczył na wynajęcie go od operatora) i terminala nie skorzystał z opcji M., mimo że miał taką możliwość. To uchybienie uzasadniałoby rozwiązanie umowy jednak, jak wskazano wyżej, pozwany nie wypowiedział jej w sposób prawidłowy, czyli przez złożenie pisemnego oświadczenia u autoryzowanego dystrybutora Cyfry+ wraz ze zwróceniem sprzętu, a ograniczył się do wysłania dwóch (obraźliwych w treści) pism do członka zarządu Canal+ (...) sp. z o.o. w W.. Dlatego należało uznać, że umowa została rozwiązana dopiero przez operatora z powodu opóźnień w płatnościach opłat abonamentowych. Ta okoliczność została wykazana pismami Canal+ (...) sp. z o.o. w W. z 10 czerwca 2010 roku i z 12 lipca 2010 roku. Wobec powyższego doszło do naliczenia dwóch kar umownych: za rozwiązanie z winy pozwanego umowy przed upływem okresu minimalnego w kwocie 800, zł (art. 5 pkt 1 aneksu R.) oraz za nieterminowy zwrot sprzętu w kwocie 300, zł (art. 4 § 2 pkt. 7 regulaminu umowy o abonament). Nieterminowy zwrot sprzętu został ustalony na podstawie oświadczeń pozwanego i formularza zwrotu sprzętu z 17 sierpnia 2012 roku. Należy wskazać, że pozwany nie kwestionował złożonych do akt dokumentów, a swoimi oświadczeniami potwierdzał ich treść, dlatego mogły stanowić podstawę ustaleń stanu faktycznego, bowiem stosownie do art. 229 kpc nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości, co do swej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy.

Wobec powyższego sąd za uzasadnione uznał żądanie zapłaty kwoty 348,30 zł z tytułu opłat abonamentowych oraz 300, zł i 800, zł z tytułu kar umownych, o odsetkach orzeczono natomiast stosownie do treści art. 481 kc mając na uwadze terminy płatności wskazane w częściowym wykazie wierzytelności. Oddalił natomiast żądanie strony powodowej w zakresie zapłaty kwoty 100, zł tytułem nieterminowego zwrotu telewizora, bowiem jak wskazano wyżej nie doszło do zawarcia umowy najmu telewizora i jego przekazania pozwanemu.

Odnośnie zarzutów pozwanego dotyczących niedozwolonych klauzul stosowanych przez Canal+ (...) sp. z o.o. w W. i sformułowań uniemożliwiających ich jednoznaczną interpretację należy wskazać, że zapis uznany na niedozwolony przez Sąd Ochrony Konkurencji i K. wpisany pod nr (...) dotyczy zapisu zastrzegającego bardzo wysoką karę umowną za niedotrzymanie terminu zwrotu sprzętu, który ma nastąpić w ciągu siedmiu dni bez wezwania abonenta. W przedmiotowej sprawie termin określono na jeden miesiąc a ponadto, jak wynika z załączonych dokumentów, pozwany był wzywany wcześniej do zwrotu sprzętu i kara umowna została określona kwotą bez uzależnienia jej od długości opóźnienia w oddaniu sprzętu. Natomiast zapis umowy, z którego zdaniem pozwanego wynika, że za kwotę 98, zł nabył sprzęt w postaci terminalu, modułu głównego, modułu dodatkowego oraz anteny mimo, że prima facie może wydawać się niejasny, to jednak po przeczytaniu całego punktu 11 umowy o abonament oraz art. 4 § 2 pkt. 9 regulaminu umowy o abonament należy stwierdzić, że jasno wskazano, iż sprzęt poza anteną nie stanowił własności pozwanego, tym bardziej, że sam oświadczył o uiszczeniu wyłącznie kwoty 98, zł za nabytą odrębną umową antenę satelitarną. Ponadto twierdzenia pozwanego, że nie otrzymał regulaminu i innych załączników umowy, należało uznać za nieudowodnione. W punkcie 13 umowy zawarte jest oświadczenie, że takie dokumenty otrzymał, natomiast aneksy, potwierdzenie zgodności danych oraz umowa sprzedaży anteny zostały opatrzone jego własnoręcznym podpisem, co pozwala uznać, że otrzymał ich egzemplarze, a co najmniej zapoznał się z ich treścią. Również nie miały miejsca rozbieżności między postanowieniami umowy a regulaminem umowy o abonament (tym bardziej, że pozwany nie wskazał ich konkretnie), ponieważ jeden z aneksów do umowy wprost wskazuje, że stanowi on również aneks do regulaminu umowy o abonament i zmieniał go w zakresie objętym aneksem. Dlatego sąd uznał, że pozwany znał postanowienia dotyczące prawa własności wydanego sprzętu, obowiązku i terminu ich zwrotu oraz wysokości kar umownych. Należy podkreślić, że zgodnie z art. 355 § 1 kc dłużnik obowiązany jest do staranności ogólnie wymaganej w stosunkach danego rodzaju, a zatem winien był podjąć wszelkie możliwe działania celem dokonania zwrotu terminalu i modułów zgodnie z umową. Pozwany winien więc dokonać zwrotu sprzętu, a gdyby nie mógł tego dokonać np. z przyczyn leżących po stronie wierzyciela, (np. zamknięty czy też zlikwidowany punkt obsługi autoryzowanego dystrybutora), to powinien wówczas złożyć przedmiot świadczenia do depozytu sądowego, gdyż zgodnie z art. 470 kc ważne złożenie do depozytu sądowego ma takie same skutki jak spełnienie świadczenia, a wówczas zwolniony byłby z uiszczenia kary umownej. Tym samym należy podkreślić, iż to dłużnik wskutek niezachowania należytej staranności nie wykonał należycie umowy.

Wobec powyższego pozwany zawarł z Canal + (...) sp. z o.o. w W. umowę i dlatego był obowiązany do uiszczania opłat abonamentowych, do rozwiązania umowy doszło z jego winy, a ponieważ rozwiązano ją przed upływem okresu minimalnego i pozwany nie zwrócił w wymaganym terminie sprzętu (a dopiero po wytoczeniu powództwa), na podstawie umowy i regulaminu zostały naliczone kary umowne. Dlatego kwoty te wraz z należnymi odsetkami zostały zasądzone, a ponieważ ostatecznie nie doszło do zawarcia umowy najmu telewizora żądanie zapłaty kary w kwocie 100, zł za jego niezwrócenie zostało oddalone.

O kosztach procesu sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc w zw. z art. 100 kpc zasądzając od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 605, zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Koszty postępowania, które poniosła wyłącznie strona powodowa, zamknęły się w kwocie 647, zł na którą złożyły się wynagrodzenie pełnomocnika strony powodowej 600, zł (na podstawie § 2 w zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego), uiszczona przez stronę powodową opłata sądowa od pozwu w kwocie 30, zł i opłata skarbową od złożenia pełnomocnictwa w wysokości 17, zł. Strona powodowa dochodziła kwoty 1.548,30 zł a roszczenie zostało uznane za uzasadnione co do kwoty 1.448,30 zł czyli w 93,5 % i w takim zakresie pozwany winien zwrócić koszty postępowania na rzecz strony powodowej, dlatego sąd zasądził na jej rzecz kwotę 605, zł (647, zł x 93,5 %) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Mając powyższe na uwadze należało orzec jak w sentencji wyroku.